

CASA DE LA CULTURA

GERMANOR

CONTE

Una vegada, hi havia una Vila molt coneguda en tot el país per la seva història i tradicions... però... a la majoria dels habitants, això no els bastava per ésser feliços. Aquells vilatants tenien SET de coses millors... i no podien sadollar-se per estar mancats de les fonts necessàries.

Ve't aquí que un bon dia, els homes d'empenta d'aquella vila varen decidir reunir-se per trobar solució al problema de la set. Nois!, van dir-se després de molt dialogar; si amb la nostra empenta i la col.laboració del poble hem aixecat fonts que apaivaguen part de la nostra set, aixecaren també, plegats les que falten per acabar de satisfer-nos.

I així va ser com en aquella vila va construir-se la CASA DE LA CULTURA, una font molt gran i amb molts galets dels que brollaven begudes de tota mena, que satisfien les necessitats més profundes de tota la comunitat... D'ençà de llavors, en aquell país, ja no es coneixia aquella VILA només per la seva història i tradicions, sinó, i sobretot, per els valors humans que constantment hi florien.

Anònim del segle XX

sa que fins ara no s'ha manifestat com a cosa comunitària.

- 2).- A Besalú li falta un cap ben convençut d'aquest aspecte i que pronogui les forces del poble cap a trobar solucions permanents als problemes culturals.

Mentres aquestes dues dificultats no es resolguin, anirem passant els dies sentint sempre la mateixa cantarella:

- Si tinguessin a Besalú un lloc de reunions i trobades !!

J. Buch

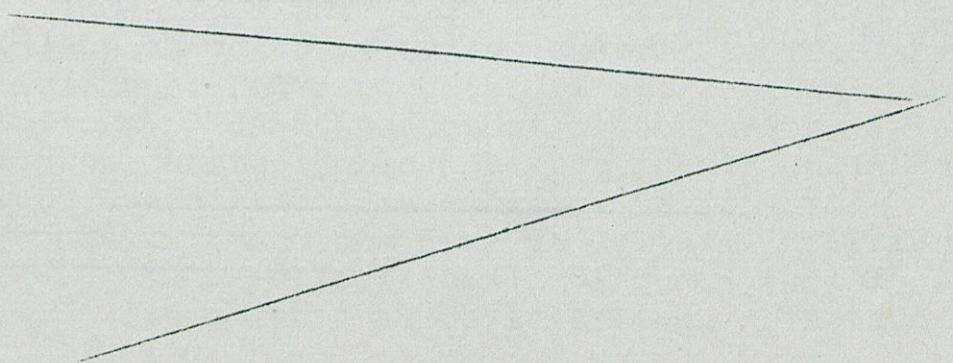

AVIS

GERMANOR, fa saber a tota aquella gent, subscriptors o no, interessats en participar a la revista, ja per mitjà d'escrits a "Cartes al Director" o per col.laboracions, o que simplement vulguin donar-nos algunes suggerències per a un millor funcionament de la revista, poden fer-ho posant l'escrit dintre d'un sobre dirigit a Germanor i llençar-lo a "Correus", que ja ens arriberà.

Esperem, doncs, les vostres col.laboracions i consells.

GRACIES

EXCURSIONISME

IV CAMPAMENT SOCIAL DE SETMANA SANTA

Dies 15, 16, 17, 18, 19 d'abril de 1976

Lloc: FALGAS (Masia Pairal situada a la vessant Est de la muntanya de la Mare de Déu del Mont).

Els dies de Setmana Santa, com ja és costum, el C.E. Besalú organitzà el campament social, enguany dedicat a promocionar els nois i noies infantils i juvenils perteneixents a la nostra entitat.

Un grup de membres del Centre portàren a terme la tasca de la fornació d'aquests nous excursionistes.

Les activitats que es portaren a terme, malgrat el temps, foren nombroses, entre les que cal remarcar:

El muntatge tendes, l'excursió sobre natura, la xerrada i excursió sobre orientació, els jocs d'interior, (expressió, cants i nin) els "focs de camp", la xerrada sobre marxas de regularitat, no poguent-se realitzar (com ja hem dit per culpa del temps) la 1ª marxa de regularitat de caire social dedicada a les noves generacions que anen formant. També una es tona que deixà de ploure s'els començà d'ensenyar la manera de fer nussos amb cordes per preparar-los per realitzar excursions a l'alta muntanya i unes lliçons tèbriques i pràctiques de socorrisme a muntanya com poden ser: aturament d'hemorràgies, trasllat de ferits amb les diferents formes en la que es trobin les persones traumatitzades, etc.

La part d'alimentació dels acampats la portaren a bon fi i amb una dedicació digne del millor elogi les dones desvetllant-se a cada pas perquè tots estiguessin ben atesos.

57 acampats dels que 13 eran juvenils, 24 infantils, 5 petits dels 15 responsables que formaren l'equip de monitors.

Esperem l'any que ve, si Déu vol, poder continuar la preparació d'aquests i dels nous excursionistes que vulguin practicar aquest deport.

EDITORIAL

Quan sentim a parlar de pobresa tot seguit ens imaginem una pobresa material, de manca de recursos econòmics. Però hi ha moltes altres classes de pobresa: pobresa de sentiments, de bona voluntat, d'iniciatives... i sobretot pobresa cultural. Aquesta última és, sens dubte, la pitjor de totes, inclús pitjor que la econòmica, car la persona que la viu se sent indefensa, inferior enfront dels altres...

De bell antuvi pot semblar més fàcil combatre aquesta pobresa de tipus cultural que l'econòmica, però no és tan fàcil la tasca car són molts els factors que fan possible l'existència d'un baix nivell cultural. Entre aquests factors en senyalarem tres: 1. La mateixa manca de recursos econòmics; 2. Certa mentalitat classista que creu que només tenen dret a un nivell cultural elevat els fills de casa bona; 3. La por per part de certa classe de "gent" de que un poble massa culte seria un poble que, endemés de conèixer més bé les seves obligacions -obligacions que ja coneixen força perquè ja s'en cuiden els organismes adequats de repetir-nos-les sovint, no fos cas que ens en oblidessin-, coneixeria també molt més bé quins són els drets d'un poble lliure i responsable, drets que més aviat se'ns havien anagat que no pas fet conèixer.

I aquests factors es donen en el nostre país. Oficialment el que pesa més és l'econòmic, car realment es necessiten molts diners per a mantenir un bon nivell cultural i a l'abast de tothom; però no és menys cert que sovint malmenen grans quantitats de diners en tonteries o en tasques més secundàries i llavors no en tenim per a crear les condicions mínimes per a que el poble pugui assolir un nivell satisfactori de coneixements culturals i de formació humana.

I quines són aquestes condicions mínimes?

Les oficials i públiques són la creació d'escoles, instituts, universitats, escoles tècniques i industrials... Significa això que aquelles persones, que pels motius que siguin, deixen o tenen que deixar l'escola, han de permanèixer forçosament durant tota la seva vida en el nivell escolar o per sota del mateix, car amb el temps els coneixements si no es cuiden van desapareixent? No, realment no. Hi ha altres mitjans per a fomentar la cultura i l'educació de la gent, a part dels esmentats, mitjans que ja depenen més de la bona voluntat de les autoritats locals i de l'interès dels ciutadans. Entre aquests mitjans sobresurt la creació de cases de cultura. I parlem d'aquest mitjà perquè creiem que és un recurs vàlid pel nostre poble. La seva inexistència ha sigut ja diverses vegades constatada, sobretot pel jovent.

Sí, a Besalú hi manca una Casa de Cultura. I creiem que no podem parar de demanar-la fins que la tinguem, car el poble se la mereix. Estem molt orgullosos de la bellesa artística que posseeix

el poble, dels seus monuments... n'estarem, però, de l'esforç dedicat, no a les pedres, sinó a les persones.

BESALU NECESSITA UNA CASA DE CULTURA, perquè la gent interessada tingui on anar a cercar un complement a la seva formació cultural, un lloc on trobar-se el jovent, on poder-se reunir les diverses entitats del poble, on organitzar xerrades, conferències... i tot allò que pugui tornar la vida cultural a un poble que llangueix en aquest aspecte.

SE'NS ESCOLTARA?

★ OPINIONS

El passat Dissabte Sant la Coral de Besalú va anar a fer una de les seves cantades a L'Escala, convidada per un grup vocal que hi ha allà. No és pas que vulgui fer aquí un resum o una explicació de com va anar aquesta nova actuació de la nostra Coral. No. Es que es donà el cas que l'actuació va tenir lloc en un local social de la població, modèlic en el seu gènere, i això va fer que entre els components de la Coral es tornés a parlar d'aquell tema tantes vegades encetat i mai esconès:

- Si tinguéssim a Besalú un lloc aixís!! Quantes coses s'hi podrien organitzar! Què bé que aniria poder tenir un lloc on trobar-nos i reunir-nos!!

Però jo en preguntava, mentre es feien aquelles càbales: suposant que fos possible portar a terme la difícil qüestió de fer el local, amb els corresponents maldecaps de trobar les suficients ajudes monetàries per aconseguir-ho, serien capaços de treure'n tot el profit i fer productius els esforços esmerçats?

Deixeu que sigui un bon xic pessimiste sobre aquest punt. Es més, particularment, vull dir que és una conclusió ben neva, penso que fora més fàcil trobar solucions a l'aspecte físic del problema, local, ajudes financeres, que no trobar una resposta afirmativa a la pregunta que en faig en el paràgraf anterior. Sens dubte voldreu que fonamenti la neva afirmació. Aquí va:

1).- A Besalú li falta un veritable agulló que l'esperoni en el camp cultural i aquest agulló ha de ser, crec jo, que el mateix poble, tot el poble, vegi la necessitat d'una actuació més general i lligada cap al camp cultural, co-

Està a punt
d'apujar-se el tabac,
Per tant, aviat, ...

Ni reforma

Ni canvi

Ni ruptura

Ni-cotina

Parla l'escola

Els alumnes de 8é curs de Besalú escriuen:
FILLS NOTABLES DE BESALU

El gran sabi i sant "Pare PUJIULA", va néixer a Besalú l'any 1869 i morí a Barcelona el 1958. Foren 89 anys d'un treball molt intens.

Jesuïta i Biòleg, va completar els seus estudis de biologia a la Universitat de Innsbruck i Trieste.

Els seus estudis es varen encaminar cap els camps de la Citologia, Histologia i Embriologia.

Fou acadèmic de la Real Acadèmia de Medicina i Cirurgia, Director del Institut Biològic de Sarrià i President de l'Institució Catalana d'Història Natural.

Es autor d'obres científiques molt importants: Elements d'Embriologia de l'home i demás vertebrats, Citologia teòrica i pràctica, Histologia Animal i Vegetal, Problemes Biològics i poc abans de morir Biologia Moderna.

El seu lema era: ajudar sempre al proïsme. Per això saben que tots els fills de Besalú trobaven les portes obertes.

Al fons del Passeig, que portà el seu nom, hi ha una plaça que recorda l'homenatge que el poble de Besalú li va fer i segons ens han dit, està situada sobre la porta on va néixer.

Aquestes són les respostes dels mateixos alumnes a la pregunta: QUE ENS AGRADA I DESAGRADA DEL BESALU ACTUAL

- Ens agrada: la bona conservació dels Monuments tan visitats i admirats per tothom.

Els carrers del casc vell empedrats i, generalment, sempre nets.

El camp d'esports, la piscina i el grup de montanyisme que tant bons ratos ens fan passar.

Les escoles còmodes per treballar, encara que ja es van fent petites.

Que la majoria dels treballadors tinguin la seva caseta.

- No ens agrada: els carrers fangosos del Passeig P. Pujiula i els del voltant dels pisos Nuria Alsina.

Que els cotxes i motos vagin tan depressa pels carrers.

Els terrenys abandonats plens d'escombraries, que hi ha entre el camp de fútbol i els pisos.

Que la gent gran ens atribueixin totes les malifetes a nosaltres els petits.

Els alumnes de 8é de Bàsica

LOS ALUMNOS DE 2º CURSO CELEBRAN EL "DIA DEL LIBRO"

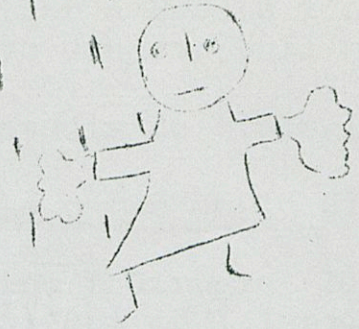
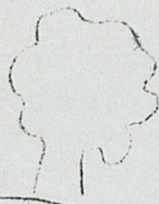
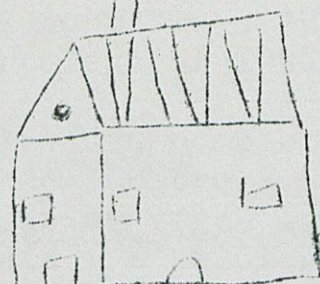

Ramón Surroca - 7 años -

Cervantes escribió un divertido libro llamado: "El Ingenioso Hidalgo Don Quijote de la Mancha".

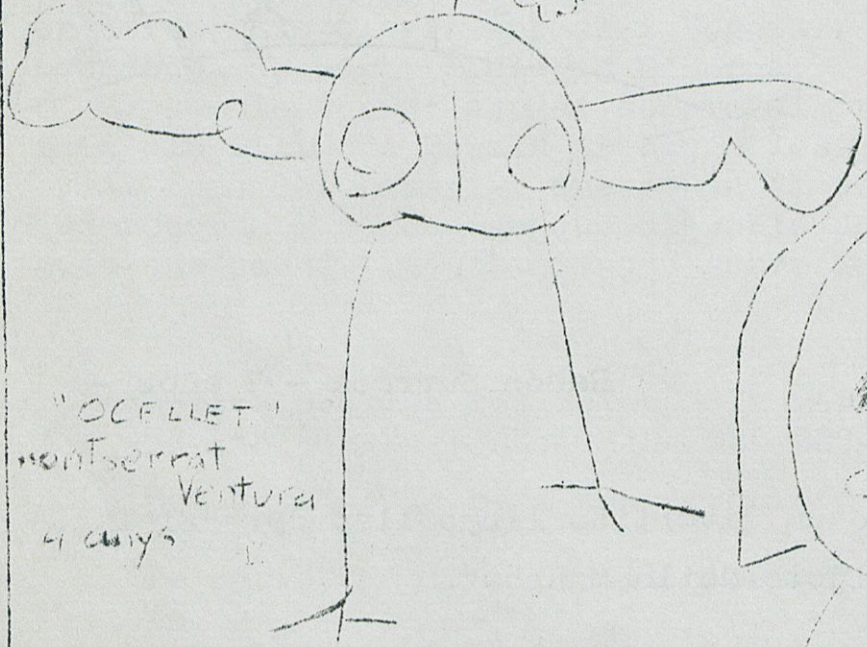
Rosa Maria Balateu - 7 años -

Com veuen el món els nostres infants

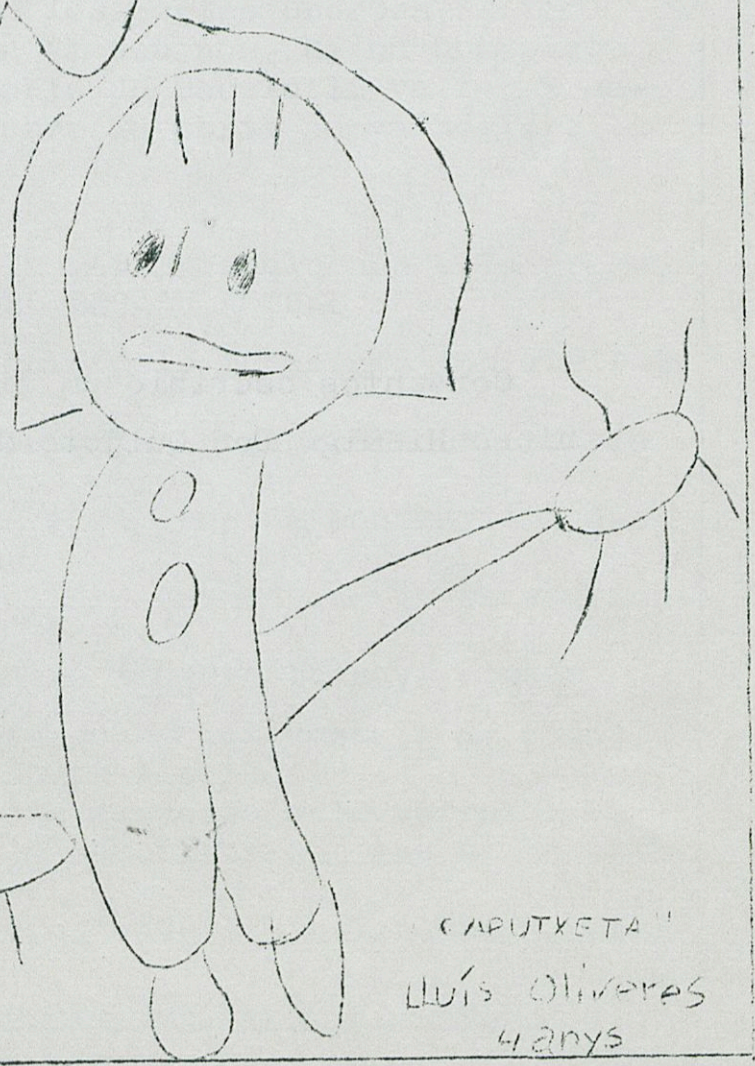

"LA PRIMAVERA"

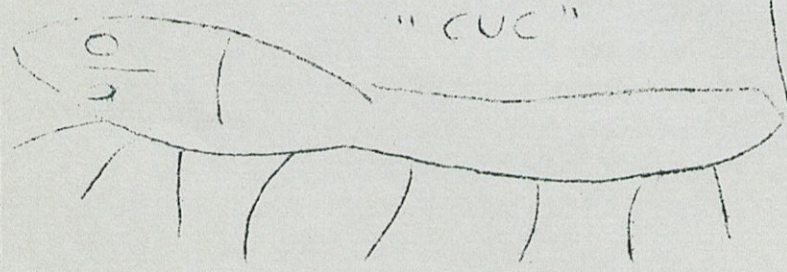
Alicia Rus - 5 anys -

"OCELLET"
Montserrat Ventura
4 anys

"CAPUTXETA"
Lluís Oliveres
4 anys

"CUC"

INDUSTRIES

Papelquinia

Avui tocarem una faceta de l'indústria a Besalú desconeguda per a la majoria de la gent del poble i a vegades també confosa amb la que ara es troba a Girona: Metalquímia.

Si passant pel barri Ntra.Sra. del Mont trobeu un camí paral·lel a la carretera de Beuda, aquest camí us porta a Papelquímia, Industria de productes químics per el paper.

Per començar direm que aquesta indústria és una de les tres que es troben a l'edifici en qüestió, perquè encara que no ho sembli aquell edifici és un petit món on el rei és el senyor Gussinyer. Les tres indústries són: Floku, S.A., Laboratoris Gussinyer S.A. i Papelquímia.

Abans d'anar a la que ens interessa farem una breu ressenya de les altres dues per considerar-ho interessant i perquè si no ho fem ara no tindriem ocasió de fer-ho en un altre lloc.

- Floku S.A. Com a data anecdòtica direm que en aquest edifici no hi ha cap treballador. Es una industria formada per Daniel Garcia (Fagasa) de Buñol (Valencia) que té un 40% de les accions i Papelquinia S.A. amb un 60%. Aquesta indústria comercialitza un circuit tancat per a l'indústria paperera de forma que fan que no es contaminin els rius i que el paperer no tiri productes (que són diners). L'anomenada indústria ha fet instal·lacions a Forestal d'Urgel S.A.; Ekeu (dos); Ganago S.A. (dos); Papelera del Turia i Papelera de los Olmos.

- Laboratoris Gussinyer S.A. que amb un conjunt de persones de dita "indústria" es dedica a l'investigació aplicada i de síntesis dels productes químics. Al control de fabricació dels productes que fa Papelquinia i a fabricar productes químics per a imprentes i per a ph.netres.

Anem ara a la que ens ocupa, edificada sobre uns 600 m² i en període d'ampliació, Papelquinia és una de les tres úniques fàbriques a Europa d'aquesta mena de productes. Les altres són Zimmer Schwarz (Alemanya) i Rhône Progil (France). Serveix entre altres a Papelera Espanyola i a Torres Hostench S.A. (per a donar una referència direm que l'any 1973 Torres Hostench va exportar per valor de 218.952.000 ptes, essent la segona indústria dintre del seu ram després de Samie. I la paperera Espanyola va exportar per valor de 33.853.000 ptes. essent la 10^é indústria exportadora). La fàbrica en qüestió la componen 7 treballadors.

Els productes que fan són: Dispersans (Discol)

Y preparan:

Polietilenglicols	(Lubricant)
Ajudants de refino	(Reften)
Microbicides	(Vident)
Antiespumants	(Forespum)

A més, una altra de les facetes de la casa és la comercialització. Entre d'altres productes comercialitzen:

Neolin (càrrega de paper)
Insolubilizante (flicoxol)
Aluminat sodic (Retenol)

aquest últim de procedència alemanya.

Dita fàbrica fundada en gener de 1972 treballa amb productes tals com l'hidròxid de calç, el sulfat d'alumini, poliacrilat sòdic, dispersants i aigua. El preu de cost es força barat (no sabem el de venda). Són tan diversos els productes que fan i tan complexes per explicar-ho en unes línies que només hem recollit un procés. És el que posem com a mostra: es disposa d'uns dipòsits on s'hi posa sulfat d'alumini i aigua; després d'això baixa a un reactor, per una tuberia i s'hi ajunta calç i dispersants després va a un altre dipòsit passant per uns molins on el refinem i queda posat en bidons de 130 litres a 150. A més el procés es fa dues vegades perquè la dissolució agafi el mateix grau d'homogeneïtat, a més d'afavorir la reacció dels elements. També hi ha un filtre que recull les partícules que no han reaccionat.

Tot lo explicat fins aquí ens ho va anar detallant el senyor Gussinyer, al que passarem a fer-li unes preguntes.

- Quina producció té la seva fàbrica?

Actualment unes 6 tones diàries. Però a més tenim una fàbrica a Igualada que en fa 40 tones diàries de Neolin que nosaltres comercialitzem (encara que la fabricació no és nostre), i una altra a Banyoles, que és tota una potència en aparells de laboratori per al paper, que també produeix molt.

- Hi ha algun perill d'accidents?

No, no n'hi ha

- Creu que una millora en la xarxa de carreteres, com podria ésser que l'eix transversal passés per Besalú o bé hi hagués tren repercutiria favorablement en la seva indústria?

Completament, i encara et diré més: es podrien fer d'altres coses tant o més importants.

- Quins horaris fan?

De les 8 del matí a les 8 del vespre, amb els suficients descansos, però de forma que la fàbrica no pari ni un sol moment.

- Quines són les potències en aquesta mena d'indústria?

Com ja us he dit els països que tenen les tres úniques fàbriques a Europa

- S'ha amortitzat l'inversió primitiva?

Sí, totalment, i a més s'ha duplicat el valor de l'empresa

- Si li toqués una quiniela de molts milions i nonés els pogués invertir en una indústria, quina agafaria i on la posaria?

Aniria a Barcelona i muntaria una indústria per recuperació de les sobralles d'un escorxador, ja que pot ésser d'un gran profit per a l'indústria d'alimentació humana (solament ho fan a Alemanya). Si aquesta fàbrica estés situada a més de 25 km. de l'escorxador ja no serviria de res perquè es fan malbé els productes.

- Quin és el seu ideal com a empresari?

Ésser un bon investigador i deixar ser empresaris als altres.

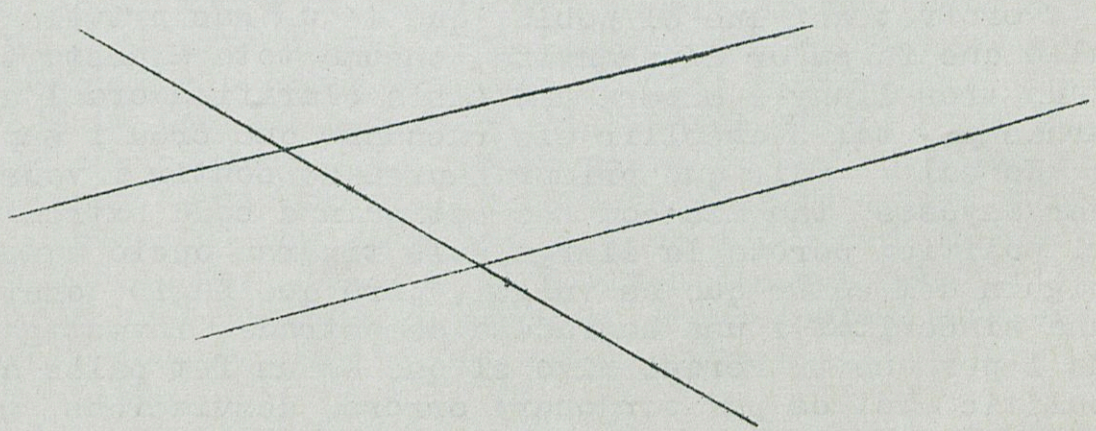
Bé, no el molesten més. Mercés i fins un altre dia.

Potser seria bó aclarir que el senyor Gussinyer és professor a l'Escola d'Enginyers Superiors de Terrassa.

Nota: Amb aquest article que més o menys està relacionat amb el paper, donem per acabat el ram del paper que ha arribat a Besalú, després de passar per Xina on es va descobrir (any 202 abans de Crist) per Aràbia, Xàtiva, València, Catalunya i dintre d'ella Besalú (1900).

Joan Soler

Jesús Batlle

PARLEM DE POLITICA

"LES DISFRESSES"

Estem en el moment àlgid de les disfresses i l'oportunisme del que sempre està prenent posicions. La facilitat parasitària de certes plantes i l'avidesa prensora de les aus de rapinya només es veu superada per l'activitat de certs polítics "professionals" que cerquen la continuïtat operativa de la seva situació privilegiada. El que diem en català planer: No deixen la mamella i defensen la seva condició de lactants vitalicis amb les ungles. Però com que els sistemes violents són massa declarats i mal vistos, ara s'estila el camuflatge per tal de gaudir sempre d'una nova oportunitat.

Doncs bé, la situació és tan confosa i tan carregada de coloraines que passen del groc al blau sense transició, servint-nos de tota la gana de grocs, taronges, vermells i blaus del mostrari i de les barreges corresponents de groc i blau, groc i vermell, etc., etc. Com s'endevina el groc és la gran massa i el blau i el vermell no precisen comentari. Aquesta és la mostra més colorejada que s'hagi vist a Espanya i també més contradictòria respecte a llur identificació. Fa poc el Consell del Moviment de Les Palmes urgia al Govern perquè autoritzés la participació socialista dintre les tasques polítiques. Cada dia es senten veus notoriament reaccionàries fent professió d'un esperit vanguardista i per l'altre costat algunes veus suaus i manyagues prometen un bé de Déu de benaurances i sobretot el respecte a les opinions contràries. En una paraula, vinguin d'on vinguin, són llops amb pell de xai, o per entendre'ns més bé, dictadures vestides amb ropatge democràtic.

En els dos cassos la naturalesa i l'intenció són les mateixes i el fi que pretenen ben manifest: introduir-se amb semblants disfresses dintre del ramat popular i dirigir les ovelles als prats de pastura erms i als corrals cercats amb fil ferro d'espines. De tot això en saben quelcom.

Però vet ací que el poble, que té un nas privilegiat per tot allò que fa pudor d'enganyifa, ensuna tota aquesta tràfica des d'un tros lluny i espera amb ànsia clarificadora l'acció de les urnes per tal d'escollir els rabadans que creu i sap honrats.

No cal dir que primer haurem de sentir i veure actituds vergonyoses, tan més com més estiguin a cada extrem del mostrari polític; però a la llarga sols tindran opció aquells polítics, siguin del color que es vulgui, però que hagin donat proves d'una sinceritat i una honradesa demostrada, investigada, esclarida i permanent. Perquè això sí que és un fet palès arreu del món polític. Tot es por perdonar: errors, desviacions, manca de planificació, ja que els polítics són persones com les altres i el poble els hi perdona totes les equivocacions que siguin fetes amb bona fé, però és evident que el servei del poble exigeix una

honestitat personal i una línia programàtica sense cap taca. Les relliscades dels Profumo, dels Brant o d'en Nixon, cadascuna dintre de la seva impronta política i personal són la millor prova del sentit d'orientació dels pobles i de l'especial predisposició a valer-se del nas per ensumar camuflatges i disfresses.

Esperem que el nostre poble, tan ben dotat per naturalesa, segueixi bé el rastre i no es deixi guiar per falsos olors i mentides promeses, comptant i que, de moltes d'elles, ja en tenim el nas plé.

F.V. (Besalú) 13-4-76

RESPONSABILITZAR-SE

Vagi per endavant que no es tracta d'una responsabilització determinada, per un fet concret. Es tracta de la responsabilitat que cada un té per les obres que fa, la responsabilitat que ens pertoca pel sol fet d'exercir un ofici o una professió sigui quin sigui el nostre comès.

A tots ens ha tocat un lloc en el món del treball. Uns el tindran en l'estudi o en la preparació o en l'execució del treball que sigui. Però en el lloc que sigui cal que ens hi responsabilitzem.

Entre tots hem de fer la feina. I aquesta sortirà ben feta o mal feta segons la quantitat d'interès que hi posi cada un, segons la responsabilitat que hi posi. Vivim uns temps molt tecnificats. Per cada cosa hi ha un especialista que teòricament sap molt del treball propi, encara que ben sovint tothom es queixi de que la feina no queda ben feta o de que la màquina no funciona com ho hauria de fer. El treball funciona molt dividit. La responsabilitat total queda tan repartida que ningú l'accepta. Tothom s'excusa en un o altre lloc, sense senyalar-ne un de concret. Ningú vol la responsabilitat per a sí mateix.

I és que en un temps en que es vol controlar tot, en que per a cada cosa es necessita un projecte concret que ha de passar per infinitat de controls col·locats ací i allà, ens oblidem força sovint de l'únic control que és veritablement eficaç, que és l'auto-control, el control d'un mateix per a que la cosa que cada un té encomenada surti amb els graus de perfecció i bondat més elevats possible. Cal que tots, del primer a l'últim, del més gran al més petit, des dels que dirigeixen als que són dirigits (però que tots treballeu en el món), ens responsabilitzem en la nostra tasca i procurem portar-la a terme amb el millor grau de perfecció possible.

Ens hem de controlar nosaltres mateixos i solament en el grau que ho fem estarem capacitats per a controlar i exigir control en els altres.

J. Durantón

A R G E L A G U E R

Com volent donar la benvinguda al bon temps, el dissapte passat, dia 1 de maig, vàrem anar a la capella d'"El Guilar" a la que els Argelaguencs hi tenim molta fe, celebrant el "Dia de l'ofrena" i que consisteix en que els pagesos donen uns quants kilos de farina cada un i el flaquer en fa uns panets d'uns 200 grams més o menys. Ara bé, com que de pagesos gairebé ja no en queda cap (o ben pocs), aquesta diada feia alguns anys s'havia deixat de fer. Ara s'ha format una comissió de festes d'el Guilar que ho han tornat arriar i així d'aquesta manera assegurar que mentre quedi gent al poble es continuarà celebrant Diada.

Si no ens espabilem pas una mica i depressa crec que aviat no en quedarà. Direu que sóc pesat perquè sempre recalco lo mateix, però és que no es compren que és el que passa al nostre poble, doncs sembla que no volem que vingui cap indústria, sembla que se'ls hi faci la trabanqueta, quan arreu se'ls dona les mil i una facilitats.

DESPERTEM D UNA VEGADA i ja que tenim molta fe a la Verge del Guilar, denanem-li de tot cor que ajudi al nostre poble.

Com deia abans d'embalar-me, la anomenada comissió ho ha tornat a arriar; i més encara, ja que una vegada fet el repartiment de les ofrenes es fa unaarroçada de germanor gratuïta per a tothom que pugui al Guilar, Argelaguencs i forasters, i per a alegrar més la festa hi havia un DUO, acordeón violí que tocava tota mena de balls que feien les delícies dels presents. També al nati, a primera hora, es feren diferents jocs per la mainada i que per cert varen participar-n'hi molts.

Hi havia molts forasters de Sant Joan Les Fonts i Besalú entre altres.

Per a cobrir gastos, la comissió va fer la rifa d'una cistella. Com és de suposar, tothom hi va col.laborar. La va treure en Miquel Bertràn de Besalú.

ELENC DE PARAULES, GIRS I LOCUCIONS
PROPIES D'OLOT I LA SEVA COMARCA

(Obra d'en Miquel JUANOLA I BENET. Editada per Biblioteca Olotina. Olot, Octubre 1958)

Abelit - ida, adj. Debolit - ida (El temps ha abelit el contrapàs). També en el sentit de falta de virtut. (Aquesta brasa està abelida).

Acato, subs. m. Reverència (... entrà en Nicasi, cara riallera, fent acatos a dreta i esquerra). Carles Bosch de la Trincheria, "Lena", pàg.135.

Aclamair, v. Tr. Decandir (... acamaïdes per la misèria del terror rocós). Marià Vayreda, Pròleg de "La punyalada". (... no es recordà de que es trobava en casa agena, en presència de dones aclamaïdes per les penes). Marià Vayreda, "Sang Nova", vol.II, "L'arc de Sant Martí", cap.VI.

Aclatar-se, v.pron. Aclofar-se. (Caminàvem de fosc i jèien de clar, aclatats dins d'un bosc o tancats). Marià Vayreda, "Records de la darrera carlinada", "Epissodi dolorós". (Podrem seguir-la de lluny i veuren on s'aclata). "La punyalada", cap.XV.

Acomodar, v.intr. Casar, maridar. (He fet el pensament -deia en Toni- d'acomodar-me d'un dia a l'altre. ¿Aon estaria tan bé una dona com a casa? ¿Què m'hi dieu, vós, amb això d'acomodar-me?) Lluís Torras i Nató, "Garbells de Fajol", pàg.328.

Acondeir, v. tr. Alimentar, atendre. (... per a arribar fins al molí, on podria acondeir-me millor). Marià Vayreda, "La punyalada", cap.IX. (-Guidó! Teresina! Acondeiu lo que no li falti res... ¿Estàs cansat? ... Doneu-li brenar). Bosch de la Trincheria, "Records d'un excursionista" pàg.14.

Amb aquesta secció que comencem avui, volem donar a conèixer una sèrie de paraules i expressions pròpies de la nostra comarca, moltes de les quals es van perdre malauradament. Esperem que el fet d'anar-les recordant en aquestes pàgines els hi vagi retornant la vida i la força que els hi corresponent en la nostra encara desconeguda llengua.

ESCOLES - COLONIES

Butlletí d'informació.

BESALU -- ARGELAGUER

EXEMPLAR nº 29

Març - Abril. 1976